



Foto: Vilde Jacobsen

La-deg-begeistre!

UKerevyen Ta-De-Du drar deg gjennom et følelsesspekter du knapt visste du hadde.

[Anders Påsche](#)

PUBLISERT Lørdag 07. oktober 2017 - 02:53

SIST OPPDATERT Onsdag 11. oktober 2017 - 21:03



[ANMELDELSE](#) [UKA-17](#)

ANNONSE

IONSE

I Millenniumsrommet tar vi deg med på en reise i teknologien, kulturen og den norske spillelista fra de siste 20 årene.



UKErevyen er den lengste sammenhengende revytradisjonen i Norge, og revyoppsetningen *Ta-De-Du* blir nummer 49 i rekken. At UKA i år fyller 100 år, har nok ikke gjort presset for å prestere noe mindre for gjengen som har satt opp forestillingen. Og prestere gjør de, så til de grader.

Allerede før sceneteppet går opp ser man tydelig at UKErevyen har vært viktig for UKA lenge, og noe de så inderlig vil være stolte av å kunne vise fram til resten av Trondheim. Kulissene rundt scenen er pent laget, og de tre hvite prosjektor-lerretene over og til siden for scenen er bygd inn for å skape en fin helhet. Men det er ikke før teppet går opp og vi ser det store, modulbaserte Samfundet-bygget som flyttes mot front av scenen at vi skjønner at her menes alvor.



CASSA ROSSA: Det runde røde er en del av kulissene også i år. Foto: Vilde Jacobsen

I **åpningsnummeret** blir vi presentert for en gjeng nordmenn som skal være med på noe av det mest urnorske som finnes, dugnad. Og selvfølgelig prøver alle å frskrive seg noe ansvar idet arbeidsoppgaver skal utdeles. Årets røde tråd henger selvfølgelig sammen med UKEnavnet, og tar opp nettopp temaene ansvarsfraskrivelse, dugnad og fellesskap.

Sammen med UKA har også Rosenborg Ballklubb 100-årsjubileum i år, og laget får en hyllest i det første musikalske innslaget. Hele revyen, inkludert dette innslaget, er veldig tydelig ment å skulle appellere til et trønderdominert publikum, og det gjør det. Flere av publikum synger med, til og med når gjengen forlater scenen med den velkjente strofen «Hate, hate Molde by».

Gjengen fortsetter å appellere til publikum med sketsjen om en bakfull student, der fylleangsten manifesterer seg som en smoking-kledd jokerfigur. Her spiller Andreas Gaustad med en lidenskap for skadefryd som er meget smittsom, og resulterer i at både djvelsmil og

latterbrøl sprer seg som ild i salen.

Ifølge tradisjonen skal det alltid være med en sang om byen i UKErevyene, og «Under Domen» rører hjertet til alle som har knyttet et forhold til Trondheim. I en revy skal man nå fram til folks følelser, og det klarer sangerne Carl Henrik Bakken og Dina Riis Kallman godt. Noe som er verdt å nevne er at tradisjonsmessig er det også alltid med en sang om studenten, og den er å finne i teaterboka som «Køntri Blues». Dessverre er denne blitt kuttet fra bypremieren, og hvorfor er ikke godt å si.

Det er først i sketsjene «Spoiler-Olav» og «Debatten» at vi treffer på konsepter som enten er oppbrukt, forutsigbart eller kjedelig. Førstnevnte er kanskje revyens svakeste punkt, mens sistnevnte stjeler ideen sin fra en NRK Humor-sketsj fra 2016 med samme navn. Det skal sies at i «Debatten» er det videotekniske veldig godt utført, og jeg er forbløffet over hvor god gjengens motion-designer er, som har sydd sammen superbe animasjoner gjennom hele revyen. Spesielt godt ser man jobben som er lagt ned i «Snappleum», en sketsj som foregår kun på prosjektor, og som fungerer overraskende godt kun fordi det grafiske innholdet holder så høy kvalitet.

At studentmiljøet i Trondheim oppfordrer til lek og utforskning kommer tydelig fram. Erlend Flinstad Harbo karikerer i «Sjakkongen» en stum og tenkende Magnus Carlsen på en særdeles fin måte Der blir tankene framført av en skuespiller bak scenen. Det er den eneste sketsjen i revyen som bruker denne fortellerteknikken, og det er en gjenganger i *Ta-De-Du* at mange forskjellige teknikker er eksperimentert med og tatt i bruk med stor suksess.

Showets kanskje største eksperiment er derimot «Lillefinalen», noe som må være det lengste sammenhengende revynummeret jeg noen gang har sett. Muligens burde nummeret beskrives som en hel musikal i seg selv, à la det Queen gjorde med «Bohemian Rhapsody» av samme grunn: bare for å vise at de kunne. Her finner man den beste koreografien, en aktuell og original parodi av fylkessammenslåingen, den mest omfattende bruken av bevegelige kulisser, og i tillegg er nummeret sprekkfullt av kjente trøndere som har bidratt på videosiden. Det er også i «Lillefinalen» at Karen Haugvik Francke og Brynjar Larssen Bakken utmerker seg med sine skuespillerprestasjoner. Dette er rett og slett et nummer til å bli 333-grams-Sesamburger-mett av, så at pausen kommer for å la hjernen fordøye dette Bollywood-dramaet er helt nødvendig.

Kostymene i «Lillefinalen» er vakre og stilrene, men de mest minnerike finner man i «Action-Jens» og «Moskus». Spesielt sistnevnte nummer inneholder kostymer som er helt unike, og sikkert ikke engang har blitt tenkt på av andre revyaktører på landsbasis. At kostymeansvarlige kan klappe seg selv på skuldra for denne genistreken er det liten tvil om. «Moskus» er også et av numrene publikum reagerte best på, da skuespillerne interagerer med publikum og stirrer eller peker ut enkeltpersoner som i et standup-show. Ny, banebrytende vri på hvordan en revysketsj skal se ut, og et ekstremt godt virkemiddel som flere burde lære av.

ANNONSE

BUNNPRIS

- LAKSEFILET** BILLIG MIDDAG 30,-
- COCA COLA/ SPRITE/ FANTA/ URGE** 2 for 40,- + PANT 1.5 l + pant
- ALLE BIG ONE PIZZA** -40% RABATT TRUKKET PÅ PÅ PRISMERKETTEN Fra 570 g pr. stk
- POMMES STRIPS** 10,- 1 kg Frionor 10.00 /KG

Det musikalske innslaget «Fikse Litt» er en tekstlig bragd med alle sine finurlige og varierte beskrivelser av kjønnsorgan pakket inn i sangstrofene, og kombinert med Mari Brekke Djuves imponerende sangstemme er dette et av de beste numrene etter pausen. En gjenganger for alle innslag etter pausen er et godt eller overraskende sluttpoeng, og der er ikke dette nummeret noe unntak.

Rent teknisk er det ingenting å utsette på hverken lys, scenografi, koreografi, kulisser eller skuespillerprestasjoner. Men lyden er ikke alltid like god, og ødelegger nesten hele sketsjen «Metall» samtidig som den forsvinner eller er for lav på andre steder. At en hel bypremiere skal gå på skinner fra start til slutt er det ingen som forventer, derimot, og alt som har gått riktig veier opp for lydproblemene så det monner.

I finalen skal vi som ventet lande på en moral, her selvfølgelig at dugnad og fellesskap er en god ting og at ansvarsfraskrivelse ikke er det. At UKA er en festival bygget på nettopp dugnad og frivillighet planter poenget godt ned i jorda, for uten hadde ikke høstmånedene annethvert år vært noe å glede seg til. Og uten hadde vi heller ikke fått ta del i opplevelsen som UKErevyen er.

For det er virkelig en opplevelse, ikke minst i år. Innslagene vil få deg til å føle deg ondskapsfull, klein og kvalm. Du vil bli rørt og være på kanten av å gråte. Du vil få lyst til å hive deg på scenen og syng med. Og selvfølgelig får du ledd deg støl gjennom størsteparten av

IONSE



TROILLONGAN: Rosenberg får en egen hyllest. Foto: Vilde Jacobsen



LIVSHISTORIEN: I «Under Domen» fortelles historiene til to studenter som møttes og bosatte seg i Trondheim. Foto: Vilde Jacobsen



KARRI OG SAFRAN: De fargerike kostymene er med på å gjøre «Lillefinalen» visuelt spennende. Foto: Vilde Jacobsen



IKKE AKKURAT SMÅ: De to likegyldige moskusene har størrelsen på sin side. Foto: Vilde Jacobsen

oppsetningen.

Det Ta-De-Du gjør med sin revy er å ta oss med på en fantastisk reise, mye lik den Jasmin tok med Aladdin og teppet i sangen «A Whole New World», inkludert indisk bismak. Revyen klarer også, etter en lang og behagelig flytur, å sette oss trygt ned på jorda igjen med den varme, gode følelsen man får etter et ordentlig Disney-øyeblikk. Denne bunnsolide revyen fortjente virkelig den tredoble applausen de medvirkende fikk mot slutten, og jeg anbefaler helhjertet alle som har anledning til å se denne revyen – den kommer til å bli snakket om i lang tid framover.

UKA

ANMELDELSE



KAREN MJØR

Lesar ved Studentersamfundet i
Trondheim

